

Kliendi asukoha määramine

Teenuse pakkuja muutub oluliseks kliendi asukoha määramine ning selle tõendamine. Enamasti on kliendi asukoht üsna selgelt määratav. Kuid teatud juhtudel ei ole teenuse osutajal võimalik kliendi asukohta tuvastada. Sellisel juhul võetakse aluseks teatud eeldused kliendi asukoha suhtes, mis on sätestatud Nõukogu rakendusmääruse nr 1042/2013 artiklites 24a ja 24b:

1. kui tegemist on näiteks taksofoni, wifi-ala või internetikohviku kasutamisega, on teenuse osutajal praktiliselt võimatu kliendi tegelikku asu- või elukohta kontrollida. Sellisel juhul loetakse kliendi asukohaks teenuse kasutamise riiki. Siinjuures tuleb silmas pidada, et seda reeglit rakendatakse üksnes kliendile osutatavale põhiteenusele (st ühenduse võimaldamine elektroonilise side võrgu või internetiga), mitte ühenduskanalite kaudu osutatavatele teenustele, näiteks mängude allalaadimine sülearvutisse wifi-seadme tööpunktis (vt punkti 4 – muud juhud).
2. kliendi asukohana eeldatakse ka tema lauatelefoniihenduse asukohta. Kui teenust osutatakse mobiilsidevõrgu kaudu, siis eeldatakse, et kliendi asukoht on teenuste saamiseks kasutatud SIM-kaardi mobiiltelefoni suunakoodiga identifitseeritav riik.
3. kui teenuse kasutamiseks on vaja dekodeerit või muud sellist seadet või vaatamiskaarti ning mille puhul ei kasutata lauatelefoniihendust, eeldatakse kliendi asukohana kohta, kus seade asub või kuhu saadetakse vaatamiskaart;
4. muudel juhtudel tuleb kliendi asukoha määramisel kasutada kahte üksteisele mitte vasturääkivat tõendit (art 24b (d)). Tõenditena käsitatakse eelkõige määruse artiklis 24f loetletud andmeid nagu kliendi arveaadress, kliendi kasutatava seadme IP-aadress, pangaandmed jne. Seega, kui nii kliendi arveaadress kui ka krediitkaardi andmed viitavad Soomele, eeldatakse, et kliendi asukohariigiks on Soome.

Eeldused kliendi asukoha suhtes

Kui teenuse saaja (kliendil) on sidemeid mitmes riigis ning tema asu- või elukohariigi kindlaksmääramine on raske või praktiliselt võimatu, tuleb juhinduda rakendusmääruse 1042/2013 artiklis 24a–24f toodud põhimõtetest. Nendes on kehtestatud teatud eeldused kliendi asukoha määramiseks, artikli 24a ja 24b punktides a–c on **konkreetsed eeldused**:

1. **art 24a (1)** – telefonikabiin, WiFi ala, internetikohvik, restoran, hotelli vastuvõtuala vms, st selline koht, kus on vajalik teenuse saaja füüsiline kohalolek – eeldatakse, et kliendi füüsilist kohalolekut vajav asukoht ongi käsitatav kliendi asukohana. Eeldus hõlmab üksnes neid teenuseid, mida teenusepakkuja osutab oma asukohas – näiteks kui klient maksab selle eest, et ta saaks internetikohvikus veedetud ühe tunni jooksul kasutada internetti; eeldus ei hõlma kliendi internetist allalaadimisi (mis ei nõua teenuse tarbija füüsilist kohalolekut kohas, kus teenust osutatakse).
2. **art 24a (2)** – ühenduses reisijaid vedava laeva või lennuki pardal või rongis on asukohariigiks reisijateveo lähteriik. ELis toimuv reisijateveo osa määratakse kindlaks **transpordivahendi teekonna põhjal** (mitte iga reisija läbitud teekonna põhjal).
3. **art 24b (a)** – kui teenuseid osutatakse hoonesse paigaldatud tavatelefoniihenduse kaudu ning see on tavaliselt koht, kus teenust kasutatakse, siis eeldatakse, et klient kuulub sinna. Et seda eeldust kohaldada, tuleb teenust osutada mittemaksukohustuslasele **tema** tavatelefoniihenduse kaudu. Seega peab tavatelefoniliini ja kliendi vahel olema seos, tõendamaks, et klient kuulub ka

tegelikult tavatelefoni paigaldamise kohta. Juhul kui selles kohas kasutatakse nende teenuste osutamiseks lisaks tavatelefoniliinile ka dekoodrit või vaatamiskaarti, on ülimuslik tavatelefoniliinil põhinev eeldus.

4. **art 24b (b)** – mobiilsidevõrgu kaudu osutatavad digiteenused. SIM-kaarti kasutatakse enamasti kaardile määratud mobiiltelefoni suunakoodiga identifitseeritud riigis. Et selgitada, kuhu klient teenuste osutamise koha kindlaksmääramise mõttes kuulub, on otsustav SIM-kaardi väljastanud riik. Eeldus on see, et klient asub seal või tema alaline elu- või asukoht või peamine elukoht on seal.
5. **art 24b (c)** – dekoodri vm seadme abil osutatavad digiteenused. Kui teenuste saamiseks on vaja dekoodrit või muud sellist seadet või vaatamiskaarti, saab eeldada, et kliendi asukoht on seal, kus seade asub või kuhu vaatamiskaart kasutamiseks saadetakse. Eeldust ei kohaldata juhtudel, kui seade müüakse ja teenuse osutaja ei tea ega saagi teada, kuhu see seade paigutatakse, või kui vaatamiskaart müüakse kliendile, mitte ei saadeta talle.

Selliseid digiteenuseid, mis ei ole hõlmatud eelpool loetletud konkreetse eeldusega, käsitletakse rakendusmääruse 1042/2013 artikli **24b punktis d (ehk üldine eeldus)**. Selle kohaselt eeldatakse, et klient kuulub kohta, mille teenuseosutaja on **kahe eraldi mittevasturääkiva** tõendi alusel identifitseerinud. Üldist eeldust kohaldatakse üksnes juhul, kui konkreetset eeldust ei ole võimalik kasutada. Üldine eeldus on otseselt seotud rakendusmääruse 1042/2013 artikliga **24f**, kus on kirjas loetelu tõenditest kliendi asukoha kindlakstegemisel. On teenuse osutaja otsustada, millist kahte eraldi tõendit, mis ei ole vasturääkivad, ta peab oma kliendi asukoha kindlaksmääramisel kõige usaldusväärsemaks.

KÄIBE TEKKIMISE KOHA MÄÄRAMISEST

Euroopa Liidu riikide käibemaksumäärad (ingl k)

Viimati uuendatud 15.07.2024